

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

Confiam en Jesucrist

Si no es possible trobá en lloch maneres més delicades ni més fines, més amoroses ni més aptes, per guanyá els cors, qu' aquell tendre y paternal aculliment que dispensava el Bon Jesús á tots els qui s' arreplegavan al entorn seu, per escoltá la seua dolcíssima y encativadora paraula; tampoch s' ha vista may conducta més avorrible y repugnant que 'ls modos que usavan sempre els fariseus hipòcrites, pels qui era pretexte de baixa y refinada murmuració y pedra d' escándol la bondat sens mesura del Salvador. No sabían ells qu' el qui feu á tots els homos á tots los estima; qu' á Ell y á ningú més pertoca assenyala y condemná els culpables; que no es mester jutjá, abans de temps, y que, finalment, el qu' está bo y sa, en lloch de fer befa y escarni dels malalts, deu compatirse del seu estat miserable. Axò es lo que hem de fer y això precisament es lo que feya sempre Jesucrist.

Certament que totes ses obres de Deu son grans y maravolloses; més, ¿qui no veu ben clar, que, molt per demunt totes, hi brilla y sobresurt la seua infinita misericordia? La seua misericordia, segons lo Rey-Profeta, s' exten á totes les obres de les seues mans. Y es tan sens fites aquesta misericordia, que sempre aculleix, ab ternura, als qui de veres la cercan.

Si ets un pecadó, mos diu per boca d' Isaías, allunya dels meus uys els teus pensaments malignes, deixa d' obrá perversament, apren á fer be y vina..... Si el cerca lo fill pròdich, troba en Jesucrist un pare amantíssim. El cercá Davit, implorant la seua misericordia, y tot just digué verament penadit: *Senyor ¡he pecat!* sentí, dins lo més fondo de son cor, les dolçures inexplicables de la seua immensa caridat. El cercá un Zaquen y tot duna el trobá. El cercaren els publicans, els pecadors de tota casta, els justs, els mateixos infants ¿y qui d' ells no meresqué el més tendre y coral aculliment? ¿Y no es axò, per ventura, lo que fa Deu cada dia, á tot' hora y en cualsevol moment ab los que 'l cercan? Y encara fa més sa misericordia de nostro Deu, porque cerca Ell mateix fins y tot als qui fugen d' Ell. Ho diu ben clar per boca del Profeta y d' el Apòstol Sant Pau:

Vaig esser trobat dels qui no 'm cercavan; me vaig descubrí clarament als qui no 'm demanavan. Tot lo dia he tengut esteses les meues mans... Si fuig una oveyeta de la seua estimada guarda dexa, ab gust, les altres noranta nou y es desvetla y no 's dona punt de repòs fins havê trobada sa que l' hi falta, per tornarla á son remat. Y qui cercá á un Matheu, á un Saul, á una Magdalena, sinó sa compassió tendríssima del Bon Jesús, que tant de cor volia el seu amor?

Y si tan belles mostres de la seua misericordia mos ofereix el Salvador; si no hi ha ocasió en que no fassa resplandir les flamades de la seua caridat ¿no sentirem el més viu y encès desitg d' acostarnos á Ell? ¿y mos ha de faltá coratje quant mos trobem ferament acomesos per ses tentacions? No; que per més carregats de pecats que 's troba el pecadó, deu recordá sempre el goig extraordinari que hi haurá en el cel el dia de la seua conversió, segur además de la coral acullida qu' ha de merexer de Cristo, si el cerca ab desitg vertader de refermá ab Ell vincles de amistat y gracia en mal hora desfets ó romputs per el pecat.

Cerquem, idò, ab empenyo al Salvador, y sens espera de cap casta; qu' aquest es el medi més segur per torná á Ell. De lo més fondo de l' abisme ahont mos hajan tirat nostres torçudes passions cridem com Davit y clamem á Deu y sa resposta del cel no 's farà esperá, y ben prest haurem de rompre ab aquesta exclamació entusiasta: «He trobat aquell á ne qui estima sa meua ánima.» Y si en les investides es mostran molt braus els inimichs, diguem ab lo meteix Profeta coronat: «Tú vens á mí ab espasa y llança, ab escut: mes, jo vench en nom del mateix Senyor dels exèrcits».

Cobrem coratge ¡oh cristians! y mentres tenim temps obrem es be, com diu l' Apòstol de les gents; cerquem á Deu ab empenyo y afany. Acostemmos á Ell ab confiança... á Ell qu' es trono de gracia, porque puguem conseguir misericordia... y esser socorreguts en temps de necessitat. Concedimmos ¡oh gran Deu! aquesta confiança que vos demanam com prehuada mercê des vostro amor y feys que nostre cor batech sempre á compás des Cor de Vostron Fill Jesucrist, en qui tenim posades totes ses nostres esperances.

Cosí 'N TEM.

La Devoción al Sagrado Corazón de Jesús

(LEYENDA)

Del Calvario la tétrica pendiente
Va bajando Longinos conmovido;
Vese vagar por su anublada frente
La profunda emoción que ha recibido.

Viendo á Cristo en la cruz, cadáver yerto,
De una cruel lanzada
Su corazón ha abierto;
Mas ya por Dios su alma iluminada
Supremos resplandores
En el Crucificado ha descubierto;
Y todo adolorido y perturbado
La lúgubre montaña ha abandonado.

Su lanza en agua y sangre aún bañada,
Sobre el hombro apoyada,
Tan divino licor tras de él gotea,
Y un lirio inmaculado
El Padre Eterno en el instante crea
Que lo recoja en cáliz perfumado.

Para jardín terreno no plantada
Esta flor benditísima
Es al jardín eterno trasplantada;
Allí todos los días
Van alternando coros celestiales
Y esparcen en purísimos raudales
Sus harpas nunca oídas melodías.

Cortejando á la flor misteriosa,
Que abra su corola á Dios suplican
Y años y siglos preces multiplican
Hasta que al fin su ruego es atendido;
Mil y seiscientos años ha cumplido
Que gozosos nacer la contemplaron,
Y en el jardín del cielo ya plantada
En éxtasis absortos la adoraron.

A un soplo del Dios Trino,
Inclinase la flor, y se derrama
Aquel licor divino,
Y el cielo extasiado
Ante fineza tanta,
Con dulce acento, mil loores canta.

Y de los cielos el licor descendiendo,
Y el ancho firmamento
Globo de luz-deslumbradora tiende,
Y los astros la miran
De tan extraña brillantez pasmados
Y en torno suyo giran
De su curso olvidados,
Y mientras que le alcanzan,
Sus fulgores más vívidos le lanzan.

Cortejado por miles de querubos,
Se va acercando á nuestro triste suelo
Y al traspasar las nubes
Anegada en consuelo
Se descubre una Virgen inocente,
Que en oración altísima pedía
Clemencia para el mundo delincuente.

Y el globo va bajando
Y la Virgen de pronto se extasia
Y las manos juntando
De su pecho ardoroso
Darle la entrada ansia
Creyendo que su amante y casto Esposo
Desde los cielos este don le envía

Y el globo por su boca se introduce
En aquel corazón enamorado
Y en la fuerte explosión que se produce,
En áscua de amor puro le ha trocado.

Por su Dios ilustrada
Conoce lo que el globo significa
Y á un gran apostolado
Sintiéndose llamada,
Humilde su misión al mundo explica.

¡Seais bendita, Virgen animosa,
Margarita Alacoque venturosa,
Que vuestra alta misión así cumplisteis;
Y como á fiel Esposa,
A vuestro esposo tanta gloria disteis!

¡Gloria y honor al Corazón divino,
Que de tal modo quiso amar al mundo;
Y viéndole en la fé ya moribundo
Para sanarle vino!

Reinad, Reinad, ¡oh Corazón sagrado!
En nuestros corazones;

Que vuestro amor subyugue á las Naciones
Que infelices de vos se han apartado;
Reinad y en todo el mundo conocido
Que sea vuestro reino establecido.

A. M. D. G.

UN DEVOTO.

Relliquiari de Mallorca (*)

V

A sa part de s' historia de Mallorca escrita p' en Mut se parla de ses relliquies de Santa Praxedis y fá una relació de s' entrega á Jaume III segons unes noticies que cita; però se mostra indecís, presentant per axò rähons, en quant á doná completa creencia á dites noticies, y manifesta que es principal fonament de s' historia de s' existencia de ses espressades relliquies en aquesta illa s' apoya en so reso que hi havia á s' antich breviarí imprés á costes de Bartomeu Caldentey en 1488 y en sa tradició. A lo dit per aquell cronista hi porem afagir es dubtes que també aparexen á s' obra d' es Bolandos, á causa de ses diferents opinions que també allá se citan; encara que s' opinió d' es qui escriu es á la fí que ses relliquies que hi ha á Mallorca poden ser d' una altra Santa Praxedis y nó la de qui se celebra sa festa día 21 des mes de juliol; ó bé que aquí podem tenir part d' aquelles; puis antes parla d' elles com existents en altre lloch en temps posterior en el que se diu foren duites á Mallorca. En quant á axò, lo mateix que en quant á altres moltes materies de s' historia, encara hi ha que cercá noticies. A una carta ó comunicació del rey Pere IV de Aragó, que regularment es deu referir á ses repetides relliquies, no se diu de quina santa son y sí sols; *dun cors sant duna verge*; però antes de comensar sa copia de dita carta en es registre d' hont la prením, cap á la dreta hi ha escrit en lletra des sigle XVII sa nota: *Sobre el cos de Santa Praxedis*: s' espresada carta, de la cual, amb sa diligencia de presentació, s' en troba copia en es llibre de R.^s Ordes de 1348 á 51 de s' antiga *Curia de la Governació* de Mallorca, diu lo sigüent:

(*) Publicárem aquest articlet ó cabecera en castellá en es número 14 del any 1885 de 's *Boletín de la Sociedad Arqueológica Luliana* amb sa carta de Pere IV que, com en aquest, el segueix.

«Die mercuri nonas julii
año dñi quos.

Die et anno prædictis fuit honorabili pro Curia. Bng^o de
ulmis domicello lochumt. Guberis. in Maioric. sequens littera
regia presentata clausaque et sigillo secreto dñi nri Regis
sigillata continencie sub sequens.»

De letra del siglo XVII: *Sobre el cos de Sta. Precadís.*

«Lo Rey darago

Ffem vos saber queus tremetem per lo feel nostre En
bonanat magenet capita de les dues Galees qui ara son sta-
des armades en la Ciutat de Mallorca una caixa bella de
crestall en la qual volem que sien meses los osses dun cors
sant duna verge que son en la capella del nostre Castell de
Mallorca. Perque volem e comanam que la dita caixa liurets
al rector de la dita capella al qual Manam per la present que
la dita caixa reeba e en aquella en la vostra presencia meta
los dits osses Manants á vos que com ago sera fet daçons
escrivats per vostra letra largament. Dat en Barchinona sots
nostre segell secret a vij dies de juliol En lany de nostre
Senyor. M.ccl. Rex P.»

M. BONET.

PENEDIMENT

Eternidat tú 'm fas pò;
per midarte no hi ha canes.
Senyor Deu: ¿qué fare jò
si estim ses coses profanes?
D' amarvos m' agafen ganes
y me resolch á ser bò.
Y ara vos dich, per llavò,
que 'm pesan de tot mon cò
les meues culpes mundanes.

(Glosa d' un lluchmajorenc.)

NOTICIES HISTÓRIQUES

Any 1315 — En Bugia dia 30 de Juny tengué
lloch el martiri del B. Ramón Lull, el cual ha-
vent predicat s' evangèli per espay de 40 anys en
Europa, Asia y Africa, ahont fundá escoles y se-
minaris, per ensenyansa de Misioners catòlics,
fench delatat al rey per inimich del Alcorán, com
á reincident va ser conduit fora de la Ciutat ab
gran bogiot é insultos dels mahometans; ajonoyat
y fitsos els seus ulls al cel demanant qual altra
Sant Esteya, perdó y gracia per sos perseguidors,
pronte quedá sepultat per un diluvi de pedres,
que coronades per una pirámide de llum, mani-
festaren la gloria del nou Apòstol y mártir y des-
pertaren el desitx d'adquirir son cadáver, á uns
mercaders genovesos, creguent enriquí la seua
patria ab tan santes rellíquies, mes la Providèn-
cia les conduí á Mallorca perque en la iglesia de
San Francesch d' Asís, de cual orde era terciari,
fossen venerades y adorades per els seus paisans,
obrant el Senyor per intercessió de son estimat
sirvent, molts de miracles

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

Dia 25. Dilluns.—SS. Prosper y Eloy, bisbes.

Dia 26. Dimars.—SS. Juan y Pau, germans mrs.

Dia 27. Dimecres.—S. Sixto, papa.

Dia 28. Dijous.—S. Lleó II, papa y conf.

Dia 29. Divenres. ✠ —SS. Pere y S. Pau, apòstols.

Dia 30. Dissapte.—La Commemoració de S. Pau y Sant
Marsal bisbe y conf.

Juriol

Dia 1. Diumenge ✠ —La Sanch Preciosa de N. S. Jesu-
Crist.

FOLKLORE MALLORQUI

RECETES

Per fer oli d' en Camarada (natural de Santa
Eugenia:—Primerament agafarás una escudelle-
ta ab oreyes, y l' omplirás de cuques orbes. Lla-
vò hi posará una tèrce de sahim de porch (mascle)
sense sal, una quarta d' oli de bona calidat, y dues
cabesses de lliri blanch. Després de bollirho á
foch lento, hi tirarás mitja lliura d' aygordent lli-
sa; mescleu y colahu.

Per fer oli de Sant Joan:—Cuhirás floretes de
de trespulina, á últims de Juriol, (herbeta que se
fa per sementés) la posarás dins una botella ab
oli, en el sol y á la serena, y en arribá l' hivern,
ja 's pot emprar.

Tots dos olis son bons per curar ferides.

CORRESPONDENCIA

EIXIDA A LA FESTA DE TRINIDAT

De bon matí, fresch y llampant, partirem cap á Miramar,
deixant Valldemosa, aquell poble ple de verdor y vida, de
alts y baixos, de siquioles y frescor; aquell estol de casetes,
com á tirades ab cert desorde poètic y elegant, demunt
qui s' axeca com dominantles l'històrica y hermosa Cartoxa.

Voltarem, dexant á la dreta la pintoresca possessió de
Son Moragues, seguint per l' ampla carretera, sombretjada
primer per l' alta y ben vestida montanya de la dreta, y
més tart, ja guaytant el sol, per esponerosos garrovers y
oliveres; mentres á l' esquerra poch á poch s' anavan en-
fonsantse els terrers fins dexarmos veure just abaix la mar
blavenca y tranquila, un poch boyrosa, que la feya confon-
dre ab el cel llunyá de l' entrellum y no mos deixava des-
triá del tot dos vaxells, qu' en direcció contraria passaven
per allá endins.

Quant forem á la Talaya dexarem la carretera internant-
mos per una infinidat de camins y caminoyos ombrívols, cu-
berts d' una vegetació esponerosa, verge y plena de vida,
trobant desiara miradors desd' hont se quedan embadalits
devant aquella sorprendent y grandiosa perspectiva que
mos oferexen aquells paratjes. Trecarem aquells caminals
cuberts d' una catifa de fuyaraca, en mitx d' aquella ale-
gra piuladissa de russinyols y pinsans que voletetjan freschs
y xalests entre el fuyatge renoué dels polls y ausines; tro-
bant desiara fontetes arreconades d' aigo fresca y pura, y
sorprenent, per una part aquells penyals d' equilibri inve-
rossimil qu' apar que mos amenassin esclafarnos; y per
altra s' abisme que s' obri á n' els nostros peus, perill que
s' esforsan á taparnos dissimuladament la mata y la rama
del pi novell y de l' ausina que guayta per la vorera del
caminoy.

Vista sa capella del Beato Ramón y pujant cap amunt
sentím el sò festival de les moresques xeremies, tamborino
y flaviol y la cridadissa llunyedana de la gent valldemo-
sina, de Deyá y Soller qui acudexen á la festa de Trinidad.
Passam p' el jardí de la *Torre d' es Moro*, p' el mirador y
entram á visitar l' Oratori y casa de Miramar, esperant la
hora del Ofici.

Celebrá el M. I. Senyor D. Jusep Vidal, assistit p' el
M. I. senyor D. Jusep Miralles y p' el Superior de l' Ermi-
ta de Miramar. El Rector de Sant Jaume D. Bonaventura
Barceló dexá caure un discurs ab sa forma y bell mallorquí
que li es propi, en el que, després de la Teològica, y al
mateix temps sencilla explicació, ilustrada ab similis, del
misteri de la Santíssima Trinidad, feu una oportuna y deta-
llada resenya de la fundació del monastir y colegi de Mira-
mar p' el Beato Ramon Lull, y de les diferents vieisituts
que passá de má d' uns relligiosos á altres, datos que sabia
y profitosament va extreure de documents inèdits y mol

autèntichs. Evocà el recort, sempre simpàtic a tot mallorquí, sobre tot als vecins de Valldemosa, de la Beata Catalina Tomás y de son protector Castanyeda, qui venian a implorar la llum del cel davant aquell mateix cuadro de la Trinidad que dins l'Oratori s venera; y acabà fent vots per la benandansa de S. A. senyor d' aquell lloch, a les hores ausent, per la primera autoritat civil y per tots els reunits allà, demanant a Deu un vesllum diví per tenir una fè ferma, com les roques d' aquell entorn, del misteri de la Trinidad.

Assistiren, a més de los senyors anomenats, el senyor Sauz Escartiñ, ex-governador de Barcelona, senyor Herreiros, administrador de S. A., D. Francesch Vives, custos de Cartoxa, D. Juan Torres, capellà de Miramar y entre altres que no recordam D. Bartomeu Torres y D. Mateu Obrador.

Després de l' ofici se serví a tots, com es costum, el dinà de cad' any. Y hora-baxa dins un comallar, fora del Oratori, se rematà la festa ab el clasic ball de mateixes.

Noltros seguirem la delitosa excursió pujant a la carretera, y dexantla altre volta devant l' *hospederia*, prenim de cap a l' Ermita just per demunt la *font de Son Galcerán* y *Bufador dels ermitans*. Tocam a una caseta rústica y senzilla, rodetjada de ciprés que, com centinelles, par que la guardin del axordador bullici del mon qu' allà no hi té entrada: es l' Ermita; y mos obri un humil morador d' aquella santa casa que mos acompanya a l' Oratori y mos convida a disfrutar la frescor y tranquilidat d' aquell paradís. Desde el Mirador dels ermitans, un d' ells, amich nostro y company d' antes, mos mostra aquell panorama de grandesa, dient-mos: no compreneu ara com estam noltros tan enamorats d' aquest lloch, que si per obediencia algun te que abandonar-lo, molt prest sent l' anyoransa y desitja tornar aquí ahont se contempla l' obra grandiosa y hermosíssima de Deu Creador?

Dexarem aquella posada de pau. Prenim altre volta el caminoy que mos condueix a la carretera de Valldemosa y mentres la vista topa per tot arreu ab nous efectes y noves belleses, pensam recordant les paraules del ermità: ¡Què bona y delitosa deu esser la vida, dins aquell grandios boscatge, fora del mon, respirant l' aire pur, no entebenat per l' alé pudent dels mals homos de les ciutats, y gosant de la pau, fruyt de la contínua alabansa que, junt ab les criatures totes, s' axeca en aquell lloch a son Creador!

S. ELVIRO MÀS.

Diada de la Trinidad.—1900.

SETMANA FRITA Y AB ESCABETXO

¿Aquí qué passa?

Per aquí hey ha passat el *Neguito Facullars* ab s' objecte de dirigi s' escena tauromàgica, resultant, segons diuen es *popés públichs*, un *personalje* de sa classe dels de *coleta*, el de manco *facultades* de cuants han trepitjat s' arena del nostro *Licèu bovench*. ¡Ah *Facultaes*! si en *Cam*, ton pare, tregués es cap... ¡quina *bleda* t' clavaria a sa cara! ¿No sabs, per ventura, que 'ls descendents den *Sem* foren els primers que *barbarisaren*, y que sa barbarie fa estelles, desde cent anys en aquesta part, demunt els fills d' en Japhet? ¿Ensenyante a *clavá banderilles* a una fera banyuda creuen es *blanchs* haverte civilisat? Tú pensarás que t' han llevat una arrova de toix des front, *adiestrándote en servir de bú* a un públich en qui está desarrrollat el temperament dels *espectacles forts*, parescut a aquell altre públich romá, en el cual sa falta casi absoluta de coneixements de lo sobrenatural feya aplaudir, dins els *Circos*, ses lluytes de ses feres contra 'ls indefensos cristians; pués t' equivoques de cap a pès: millò haurías estat a n' es centre d' Africa, cassant aucells ab fletxa, morant dins una barraca y menjant cocos, que viatjant en carretel-la descuberta p' els passetjos de la *seuotje* Europa, y fer de *descabellero* de bous braus dins ses plasses de toros.

Y ja que de *barbarie* parlam, amich *Facultaes*, dech ferte avinent que a Mallorca ahont t' han criticat y censurat tant sobre si ets un... *mata-rates* (no arribes a *mata-moixos*) li toca un bon callá; pues has de sabre que sent un pahís eminentement catòlich (aparentement s' entén) (estam desmamats ¿estás?) se solen *solemnisá* ses *fonsions* més *solemnes* de l' Igle-

sia d' un modo tan particulá com may han somiat els teus germans de la *Negricia*. Aquí se fan *professions* del *corpos* ó del *corpes* (axi heu anomena el públich més públich de entre-noltros) idò, be: en lloch d' un tribut d' homenatge a Cristo Jesús, fundador de l' Iglesia, y Redemptor del género humá, mediant sa seua mort afrentosa dalt el Calvari, sol acudirhi aquest públich *alt y baix*, y *mitjes tintes a presenció*, desde sa *barrera* aquest *espectacle* (per moltíssims y *moltíssimes* no passa d' *assò*) y a falta d' altre *entreteniment* ab que *matá 'l rato*, se *maten* un parey d' hores de sa manera més anticristiana que 's puga imaginar sa *laca de la casa* que habita es *piset* des cap-curucull de ca-teua. Aquí acostuman ses *polls* (tú ja sabrás que significa aquest vocable dins el mon civilisat) *emperifollar-se* talment com si haguessin de concorre a un *ball de sala* (ja t' informarás en que consisteixen aquests balls) prenen altures p' els balcones (enguany s' han preses precaucions, per pò d' un salt mortal) ó s' *etjocan* en fileres p' els carrers del *recorrido*.

Els *polls* abans de sa *professó*, *professionan*, en totes direccions sa carrera, *bastonejant*, ensatant y menjant vellanes, xupant un püret de *mitx ral*, dispensant mirades plenes de candor, sent reverencies y capellades y mil *monades* que *dan realce* a sa festa del *cor* y *ser visto*.

Comensa sa processó de bon de veres; (per molts es lo de menos) un relatiu silenci sossega aquell bullici: ses dones *anomenan els Sants*, els homos parlan dels seus negocis. Arriba *Nostre Amó*...: renou de sedes y de cadires; ses dones s' *ajonoyan*, els homos s' *ajopeixan* (s' homo no se postra davant del mateix Deu.) ¡Un moment sublim!

Apenes ha acabat de passá l' Hostia Consagrada, continúa es *rach rach*, *tech tach* d' ensatá vellanes, s' horxaté crida *¡frescaan! ¡fresch!* tot hom riu y folga, talment si el Bon Jesús tengués *esquena*. Comensa es desfile de sa tropa *indisciplinada* per aná a veure es desfile de sa tropa. Aquest es el penúltim número del programa de sa festa del Corpus. S' últim, per uns, es prende un *mentecato* ó una horxata y per altres ballá una *mateixa* dins algún *perfumat* salón. Y *san se acabó*.

¡Para que veas, amigo *Facultaes*, com aquí, *salvo honrosas excepciones*, solen doná el *salto de la garrocha* a sa Relligió, única santa y única verdadera, fundada per Aquell que es tot Veritat!

Cristo... per molts, es un *pretesto*; pochs son els que segueixen a Cristo en veritat.

Devertit molt, y no digas res d' axò als teus parents, perque si ho arribaven a sèbre el *antropófagos*, de noltros prest no 'n cantarian galls ni gallines. A ses teues ordes

TOMÁS D'ETS AMBUYS.

CREPELLS Y DOLCETES

Altres temps els afectats de *coses fresques* estavan un poch malfets, perque no tot l' any ne trobavan a voler públicament; era molt el temps de *veda* y havian d' esperar *cantarines*, *balls de pesseta*, etc., avuy en dia no tenim tanta paciència; trobam companyies de comedietxés y zarzueletes *fresques*, revistes y noveles més *fresques*, *n.ostradors* (que *deberian arder en un candil*) *fresquíssims*. ... etc., etc., però ara n' hem trobada una de més fresca, que mos surt més barato, va més al *viu*: ho deym perque s' altra horabaixa passetjant-mos per la Portella verem una partida d' atlots, cualcún de garrut que tenian tanta calor qu' es tiravan a la mar sense un fil de roba, n' entraven y surtian, prenian la fresca a sa vorera, se despullavan, axugavan, etc., etc. y una partida de criades, ab ses senyoretetes joves, a qui havian enviat a passetjar ¡tan ben acompanyades! ses *descansades Mamás*, embambades sullá devant, mirantse la feta...

Senyor Batle, no troba que ja estam massa *refredats*, que nostra jovenea ja no sap y tot qu' es aquella calentoreta que trobavem dins les faldes de nostres Mares, qui mos tenian un poch més gelosos? aquella calentoreta que mos dava fè y honradès? Tenga compassió d' ella y veja d' aturarho. Aquesta obra bona, no li darà molta gloria, es ver; però farà ben contents a totes les persones honrades qui no s' hen poren avenir qu' axò es veja a nostra Ciutat; no li será gayre mal de fer aturar mitja dotzena de bergantells desvergonyts.

Imprenta de José Mir.—1900